

Zala Dobovšek

Via Negativa v Stari Elektrarni s projektom Bi ne bi predstavlja četrti izvorni greh – pohoto

Ustvarjalci Vie negative so se tokrat soočili s kaj zanimivim in pomenljivim grehom, in sicer s pohoto – enim izmed sedmih izvornih grehov, ki ga jih je naložil stvarnik. Sedemletni gledališko-raziskovalni projekt Via negativa pod idejnim vodstvom Bojana Jablanovca nam je do sedaj predstavil in podrobneje razkril grešne teme Jeza, Požrešnost in Pohlep. Letos pa nas torej soočajo z razsežnostmi pohote. A navkljub mikavni in dražljivi tematski vsebini tokratne uprizoritve bo nemara marsikdo zaradi previsokih pričakovanj odšel od tam nepričakovano mlačen.

Ustvarjalci Vie negative se poleg raziskovanja dane tematike in močnega konceptualnega osredotočanja na igralčevo telo kot najpomembnejše in edino sredstvo sporočanja, poslužujejo tudi raziskovanja vloge gledalca in njegovega ustvarjalnega deleža. Smisel njihovih predstav je torej daleč stran od iluzije in njihov namen je vse prej kot doseči utopično gledalčevo opazovalno spremljanje. Igralci na odru slečejo kakršnekoli vloge in ostanejo le še oni kot taki. Ime in priimek. Izvajalec sam kot edina zanesljiva materija, na katero se lahko v celoti zanesejo. Interpretacija izvršena zgolj skozi čas in svetlobo.

V Pohoto vstopimo v trenutku, ko se znajdemo v prostoru oblitim z mično rdečo barvo. Ob ležernem, a čutnem igralkinem prepevanju na bližnjem malem odru nas čakajo šampanjec in jagode. Prijeten uvodni, in seveda dvoumni, banket, kjer se lahko pokramlja, izmenja številko ali zapeše tudi s samimi igralci, je lahko za marsikoga "usoden". Vendar je idejno tenkočutno izveden, zato se obiskovalec hitro stopi s prostorom in njegovo prijeto atmosfero. Ko pa romantične rdeče luči ugasnejo in zmanjka šampanjca, se napotimo dalje. Ravno prav ogreti smo pripravljene, da se pohod pohote začne. Za postopen vstop v širše razvrate teles poskrbi Barbara Matijević, ki s tem, ko med (moškim) občinstvom zbira kose garderobe, po koščkih razgalja svoje telo in ga nato pokriva s podarjenimi oblačili. To sicer počne skozi celotno dogajanje in nemalokrat se zgodi, da je to poseganje v gledalce eden od prijemov, kako jih zamotiti in preusmeriti njihovo pozornost drugam. Na primer takrat, ko neumorno čakajo na doživetje orgazma Barbare Kukovec, ki ji ga uspe doživeti brez kakršnega koli dotika na dotično točko.

Žal pa v tem kontekstu ni vedno preveč uspešen Kristian Al Droubi. Tokrat je zaman skoraj pol ure stal gol na odru - misleč, da zmore vzpostaviti uspešen nedotakljivi dialog s svojim potencialnim erektilnim organom, ki pa se skozi predstavo v takšnem stanju ni uveljavil. Zato se želi za pokoro kaznovati kar

sam. In sicer tako, da si ima namen v neaktivnega dialoškega partnerja zabiti žebelj. Prizor ostane le pri demonstrativni ravni.

Katarina Stegnar preko vzajemnega zvončkljanja išče ubranega partnerja iz občinstva, s katerim kasneje zapustita prizorišče in odideta. Kdo ve, kam ... Branko Jordan se s svojim šarmom tipkajoče spogleduje z gledalkami preko sms sporočil. Žal pa svojih kosov garderobe ne meče naokoli. A vseeno učinkovito sugerira, da je lahko tudi pod tipkami leglo ali celo izvir pohote. Marko Mandić za svoj uvod nekaj minut popolnoma neprekinjeno in vse bolj vročično izgovarja besedo "seksati". Zatem, ko mu poide sapa, pa sledi poročanje njegove strnjene biografije, kjer izpostavi vse dosedanje vloge, v katerih je nastopal gol ali v močni seksualni konotaciji. Že v samem izhodišču - torej še preden skrit za ploščo začne s posli onaniranja - pa dvomi v svoj izbrizg. Zgleda da opravičeno.

Je pa res, da je teh nekaj uprizoritvenih ponovitev, ki jih Pohota doživlja, v veliki meri odvisno od sestave in angažiranosti občinstva. Bolj ko je to pripravljeno sodelovati, bolj je predstava interaktivna in mnogo bolj podžigajoča. V nasprotnem primeru lahko kar nekaj njihovih zamisli pade v vodo (ali namišljeno spermo) in celotno dogajanje, kljub radoživim motivom izgubi živost in provokacijo. Zato je tokratni projekt v konceptualnem stiku s publiko zastavljen dokaj tvegano. Morda je dobro biti kot so-udeleženec v predstavi kolikor se le da "radoživ". Sicer še pojem pohote zvedeni in se človek potem lahko začne malce spraševati, kaj potem še ostane ...

Predstavo si je ogledala Zala Dobovšek.